

ΙΕΡΟΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ <ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ>

ΕΤΟΣ Α'.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 2 'Ιουλίου 1911

ΑΡΙΘ. 13

Ἄφετε τὰ παιδιά ἔρχεσθαι πρὸς με. . . τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. . . Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ κατηλόγει τεθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτά. (Μάρκ. 10, 13—16)

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΙ ΓΕΡΓΕΣΗΝΟΙ

Τὸ περιεχόμενον τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς σήμερον Κυριακῆς εἶνε βαθὺ καὶ μυστηριώδες. Λαλεῖ περὶ σοβαρωτάτου ἀλλὰ καὶ λίαν δυσκόλου καὶ σκοτεινοῦ ζητήματος. Διδάσκει ὅτι ὑπάρχει αὐτὸ τὸ κακοποιὸν ὄν, τὸ ὁποῖον καλεῖται διάβολος καὶ δαιμόνιον. Τοῦτο εἶνε φοβερὰ ἀλήθεια ἢ ὁποία παντελῶς τὴν σήμερον λησμονεῖται καὶ παραβλέπεται.

Εἰς πολλοὺς φαίνεται παράδοξος καὶ ἀπίστευτος ἡ ὑπαρξίς καὶ παρουσία ἐν τοῖς ἀνθρώποις δαιμόνων, ἤτοι πνευμάτων τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη κακεντρεχείας καὶ ἀθλιότητος καὶ ἀσκοῦσιν ἰδιαιτέραν κακοποιὸν ἐπενέργειαν καὶ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἀνθρώπων τινῶν, οἵτινες ἐν ταῖς Γραφαῖς λέγονται διὰ τοῦτο δαιμονιζόμενοι.

Καὶ ὁμως ἡ διδασκαλία τῶν Γραφῶν εἶνε σαφής· ὅσον καὶ ἂν συνετριβῆ τὸ κράτος τῶν δαιμόνων, ὁμως οὗτοι «ὡς λέοντες ὄφρυόμενοι περιέρονται ζητοῦντες τί νὰ καταπίωσι» (Α΄ Πέτρο. 5, 8). Τὰ σκοτεινὰ καὶ ποιηρὰ πνεύματα ὅσον καὶ ἂν ἐξέπεσαν καὶ κατεταρατώθησαν εἰς τὴν ἄβυσσον ὁμως ὑπάρχουσι καὶ μάλιστα πολὺ πλησίαν ἡμῶν

πλήρη ἀτελευτήτου μοχθηρίας ἐργαζόμενα πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἐπὶ γῆς σωματικῆς παρουσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ πνεύματα ταῦτα τὰ σκοτεινὰ, οἱ δαίμονες ἐξήσκησαν ὅλην τὴν κακοποιὸν αὐτῶν ἐπενέργειαν ἐπὶ πολλῶν δυστυχῶν, καλουμένων δαιμονιζομένων, ἀνθρώπων δηλονότι κατεχομένων ὑπὸ πονηρῶν πνευμάτων.

Τρίκοντα ὁπὼ περιπτώσεις δαιμονιζομένων ἀναφέρονται ἐν ταῖς Γραφαῖς. Εἰς ὅλας δὲ αὐτάς τὰς περιπτώσεις οἱ κατέχοντες δαίμονες εἶνε χωριστὰ ὄντα ἀπὸ τῶν κατεχομένων ταλαιπώρων ἀνθρώπων· οἱ δαιμονιζόμενοι οὗτοι περιγράφονται ἔχοντες διπλὴν συνείδησιν, διπλὴν θέλησιν, διπλὴν ἐνέργειαν, μίαν τὴν προσωπικὴν ἑαυτῶν συνείδησιν, καὶ μίαν τὴν τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Ἄλλοτε φαίνεται ἡ θέλησις καὶ ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ πνεύματος, σπαρασσόντες τὸν κατεχόμενον, καὶ ἄλλοτε ἡ τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου κραυγάζοντος πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ ζητοῦντος ἔλεος. Ὅτι ὑπάρχουσι τὰ κακεντρεχῆ ταῦτα πονηρὰ ὄντα, τοῦτο εἶνε διδασκαλία τῶν Γραφῶν σαφῆς καὶ ἀναντίρροτος.

Καὶ ὅμως ὅποσα ἢ φαντασία τῶν ὀρθολογιστῶν καὶ ἀθέων, ὅσοι φράσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, δὲν ἐπενόησεν, ἵνα καταπολεμήσῃ τὴν διδασκαλίαν ταύτην τῶν Γραφῶν; Δίψυχρὸς ἴσθησαν οἱ μακρὰν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐχθροὶ αὐτῆς ὄντες οὗτοι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς υἱοθετῶν πλάνας τῶν συγχρόνων του καὶ συγκαταβαίνων εἰς τὰς προλήψεις τῶν τότε καιρῶν ἐκάλει δαιμονιζομένους ἀνθρώπους παθολογικῶς νοσοῦντας καὶ προσβεβλημένους ἐκ νόσων ψυχικῶν, αἱ ὁποῖαι τάχα μόλις σήμερον ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐμελειτήθησαν καὶ καθωρίσθησαν... κατ' αὐτοὺς οἱ δαιμονιζόμενοι δὲν ἦσαν ἄλλοτι παρὰ φρενοβλαβεῖς καὶ φρενοπαθεῖς ἄρρωστοι καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἄλλ' ὁ ὑψωθείς ὑπεράνω ὅλων τῶν προλήψεων τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ ἔθνους του Ἰησοῦς, ὁ δοὺς τὰς ὑψίστας καὶ ἀγιωτάτας ἐμπνεύσεις ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὁ θειότατος χαρακτῆρ ὁ κεραυνώσας ὅλας τὰς πλάνας καὶ τὰς μαρίας τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸς ὁ ἀναμάρτητος καὶ ἀκηλίδωτος περιβεβλημένος ἠθικὴν καλλοίην γὰ υἱοθετήσῃ προλήψεις, γὰ συγκαταβῆ εἰς πλάνας καὶ γὰ ἐνθαρρῦν τερατώδεις δεισιδαιμονίας;

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Εὐαγγελίον του ὁμιλεῖ καὶ περὶ ἐπιληπτικῶν, φρενοπαθῶν, **σεληνιαζομένων**, ἀνθρώπων δηλονότι εἰς τοὺς ὁποίους αἱ προσβολαὶ τοῦ ψυχικοῦ των νοσήματος ἐξεδηλοῦτο ὑπὸ παροδικῶν κρίσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων

ἐπίστευον τότε ὅτι αἱ φάσεις τῆς σεληνῆς ἐξήσκουν ἐπίδρασιν, ἐξ οὗ καὶ σεληνιαζόμενοι ἐν ταῖς Γραφαῖς ὀνομάζονται οἱ τοιοῦτοι· ἐπίσης ὁμιλεῖ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ περὶ ἀσθενῶν οἵτινες «εἶχον μάλιστα» (Μαρκ. 3, 10) ἢ «νόσους ποικίλας», ἀλλ' ὅλοι αὐταὶ αἱ νόσοι εἴτε σωματικαί, ὡς ἢ παραλύσεις, ὁ πυρετός, ἢ φθίσις, ἢ λέπρα, ἢ τυφλότης, ἢ κώφωσις, ἢ ἀφασία, εἴτε ψυχικαὶ ὡς αἱ τῶν σεληνιαζομένων, τῶν φρενοβλαβῶν, τῶν ψυχικῶν ἀρρώστων διακρίνονται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ἀπὸ τῶν δαιμονιζομένων, ἴητοι τῶν κατεχομένων ἢ «ὄχλουμένων ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων», τὰ ὁποῖα ἀκάθαρτα πνεύματα τότε κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς σωματικὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἀνέπτυξαν ὅλην τὴν κατοποιὸν αὐτῶν ἐνεργειαν, συνεκέντρωσαν καὶ παρέταξαν εἰς γραμμὴν ὄλης τὰς καταθρόνους δυνάμεις του καὶ πύλας Ἰδου κατέβαλον τὰς πλέον ἀπεγνωσμένας προσπαθειῶν καὶ συνεκρότησαν τὰς πλέον κρατερὰς μάχας των. Ἄλλ' ὁπότε καὶ ὁ Ἰησοῦς συνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου ὄφρου.

Καὶ οὕτως ὁ Ἰησοῦς συνέτριψε τὴν ἰσλὴν καὶ τὸ κράτος τῶν δαιμόνων (χωρὶς ὅμως καὶ τέλος γὰρ τὴν ἐκμηδεῖσθαι **συνέτριψε** μόνον ἀλλὰ δὲν ἐνίκρωσε τελείως τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφρου τὸ σπέρμα τῆς γυναικὸς, ὁ ἐξ ἀγίας Παρθένου σαρκωθείς Ἰησοῦς) διὰ τῶν θαυμαστῶν ἔργων τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔλεου του, διὰ τῆς ὑψηλῆς καὶ σωτηριώδους διδα-

σκαλίας, καὶ τοῦ παντοδυνάμου λόγου του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰς Ἄδην καταβάσεως, διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ ἀναστάσεως καὶ τῆς ἐνδόξου ἀναλήψεώς του εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τέλος διὰ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ τῆς θεμελιώσεως ἐπὶ τῆς γῆς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἴτοι τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἐκτοτε ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ὁ ἑωσφόρος ὁ λάμπων ποτὲ καὶ εἶτα ἄρχων τοῦ σκότους κατασιαθεῖς, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πονηρῶν πνευμάτων μετὰ τῶν ὑπηκόων του ὄλων κατακριθεὶς «ἐκβέβληται ἔξω» (Ἰωαν. 12, 31) ἢ δὲ κατὰ τοῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου ἀπόφασις καὶ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ, ἀρξαμένη νὰ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνεχίζεται καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκτελεῖται ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ διωγμοῦ τοῦ κοσμοκράτορος τούτου ἀπὸ τοῦ ἠρπαγμένου παρ' αὐτοῦ κράτους τῆς γῆς, διὰ τῆς θεραπείας τῶν δαιμονιζομένων, διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ὀχλουμένων ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, διὰ τῆς ἐρημώσεως καὶ καταστροφῆς τῶν ἐθνικῶν γαῶν καὶ βωμῶν, διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν ἱερῶν διὰ τοὺς ἐθνικούς ποτε ἁλσῶν, τῶν μαντείων, τῶν χρηστηρίων, ὅπου αἱ Σίβυλλαι, ὁ δελφικὸς Ἀπόλλων, οἱ χρημφοδοί, οἱ μάντις, καὶ αἱ Πυθίαι ἐχρησιμοδότην, διὰ τῆς ἀνατροπῆς καὶ κατα-

παύσεως τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων, ὅπου κατ' ἔξοχὴν ὁ Ἄρχων τοῦ σκότους εἶχε στήσει τοὺς θρόνους καὶ τὴν κυριαρχίαν του.

Καὶ τὸν βλέπομεν τὸν ἄρχοντα τοῦτον τῆς πλάνης καὶ τοῦ σκότους κατακεκριμένον, καταβεβλημένον, ἐκπεπτωκότα καὶ ἀπερριμένον τοῦ θρόνου τῆς κυριαρχίας, ἣν ἔχει ἀρπάσῃ, τὰ ἔργα του ἠφανισμένα, τὰς παρατάξεις του παραλελυμένας, καὶ τὸν ἀγῶνά του καταλυθέντα.

Καίτοι ὅμως τοὺς ἀγγέλους τούτους τοὺς πονηροὺς, τοὺς μὴ τηρήσαντας τὴν ἐαυτῶν τάξιν καὶ ἀρχὴν «σειρὰς ζόφου ταρταρώσας ἐρριψεν εἰς τὴν ἄβυσσον τετηρημένους εἰς κρίσιν» ὁ δίκαιος Κριτὴς, καίτοι ὁ πονηρὸς εἶνε δεδεσμευμένος καὶ ἐγκάθειρκτος, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τῶν ἀνθρώπων κζάτος του περιορισθῆ, καίτοι ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόος δὲν ἀσχεῖ οἶαν καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς σωματικῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἐπενέργειαν, διότι ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἄδην Ἰησοῦς ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην καὶ ἠμβλυσε τὸ κέντρον του, καὶ ἠρπασε τὸ νῆκός του, καὶ ἀναστάντος τοῦ Ἰησοῦ πεπτώκασιν οἱ δαίμονες, καὶ δυνάμεθα σήμερον ἀσφαλῶς νὰ πιστεύωμεν ὅτι αἱ καταφανέστεροι ἐκδηλώσεις τῶν δαιμόνων εἰς μέγιστον βαθμὸν κατεβλήθησαν καὶ ἐνεκρώθησαν, ὅμως μὴ ἀπατόμεθα δυνατὸν καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν νὰ ὑπάρχη περισσοτέρα ἐπίδρασις καὶ κατοχὴ τῶν σκοτεινῶν τούτων Πνευ-

μάτων ἐπὶ τῶν ψυχῶν πολλῶν, περισοτέρων ἢ ὅσον φανταζόμεθα οἱ ἄνθρωποι, εἰ καὶ βεβαίως εἰς πολλῶ ὀλιγώτερον βαθμὸν, ἢ ὅτε ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κατακρίνη καὶ ἐκβάλῃ ἔξω τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου, οὗτινος τὴν κεφαλὴν συνέθλιψεν, ὡς προφητεύθη τοῦτο ἀπ' αἰῶνων (Γενεσ. 3, 13), ἀλλ' ὅμως δὲν ἐνέκρωσεν ὀλοτελῶς. Τοῦτο θὰ γίνῃ κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Κυρίου παρουσίαν.— Διὰ τοῦτο ἄς προ-

σέωμεν καὶ ἄς ἀγρυπνῶμεν κατὰ τῶν τοιούτων κακοποιῶν πνευμάτων ἅτινα «περιφέρονται ὡς λέοντες ὠρούμενοι ζητοῦντα τίνας νὰ καταλίωσιν, καίτοι οἱ ὀδόντες αὐτῶν εἶνε συντετριμμένοι, καὶ αἱ σιαγόνες αὐτῶν ὡς ἐν κημῶ καὶ χαλινῶ, ἄγονται καὶ βασανίζονται καὶ συνθλάττονται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΓΑΜΟΣ

1, Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Ἡ φωλεὰ προϋποθέτει τὸ ζευγάριωμα καὶ ὁ ἀνθὼν τὴν φυτείαν· ὁ δὲ οἶκος προϋποθέτει τὸν γάμον.

Τί δὲ εἶναι ὁ γάμος;

Ὁ γάμος, κατὰ τὴν πλήρη καὶ τελείαν αὐτοῦ ἔννοιαν, εἶναι ἡ φυσικὴ τε ἅμα καὶ ἠθικὴ τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος συνάφεια, ἡ ἐπισημοποιουμένη ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ σκοπὸν προτιθεμένη τὴν ἀλληλοσυμπλήρωσιν τῶν συζευγυμένων καὶ τὴν διὰ τῆς παιδαγωγίας συνέχισιν τῆς ἀνθρωπίνης γενεᾶς.

Ὁρίσαμεν τὸν γάμον «φυσικὴν τε ἅμα ἠθικὴν συνάφειαν»· καὶ αἱ δύο αὗται ὄψεις εἶναι ἀνάγκη, ὅσον οἷόν τε, σφικτικότερον νὰ συνυπάρ-

ξῶσι, διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος γάμος. Ἐνωσις σαρκικὴ μόνον, ἣν δὲν ἐξαγνίζει ὁ ἠθικὸς σκοπὸς καὶ ἡ πορφύρα τοῦ μυστηρίου, εἶναι ἔνωσις κτηνώδης, τυγχάνει ἀναξία τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου, σιγματίζεται ὡς ποταλὸν ἀμάρτημα. Καὶ πάλιν· ἔνωσις ἠθικὴ μόνον, ἔρως Πλατωνικὸς εἰς αἰσθηματολογίας ἀκάροπους κατατριβόμενος, εἶναι ἄνησις καὶ ἀναίρεσις τοῦ γάμου, οὗτινος ἡ ἀνεκρίζωτος καὶ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη διὰ τοῦτο ἐφοτεύθη ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ εἰς τὰ στέρνα μας, ἵνα ὑποχρεωτικῶς καὶ ἡμεῖς συνεισφέρωμεν εἰς τὴν σφυρηλάτησιν τῶν κρίκων, δι' ὧν συνεχίζεται ἡ μακρὰ ἄλυσος τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς

συνεδύασε πάντα τὰ δύο ταῦτα στοι-
χεῖα ἐν τῇ περὶ γάμου ἐκδοχῇ του.
Διὰ τοῦτο τώρα μὲν μετεχειρίσθη
φράσεις εἰς ἄκρον ἀδράς καὶ ρεαλι-
στικάς, διὰ νὰ δείξῃ τὴν συνάφειαν,
τὴν καθαρῶς σαρκικὴν, οἷον ὅταν
λέγῃ «*προσκολληθήσεται ἄνθρω-
πος πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ
ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν*»·
τώρα δὲ ἀνύψωσε τὸν γάμον εἰς ὕψη
δυσθεώρητα καὶ τὸν ἀπεπνευμάτισε
μέχρι μιᾶς ἰδεώδους καὶ ὄλως αἰθε-
ρίου πνευματικῆς ἐνώσεως τοῦ Σω-
τήρος Χριστοῦ μετὰ τῆς ἐκλεκτῆς αὐ-
τοῦ Νύμφης Ἐκκλησίας, διὰ νὰ δη-
λώσῃ τὴν ἄλλην αὐτοῦ ὄψιν, τὴν κα-
θαρῶς ψυχικὴν, ἀλλοτριοθητικὴν,
αὐτοθυσιαστικὴν, παιδαγωγικὴν καὶ
ἐξαγιαστικὴν.

Τοιαύτη κατὰ τὴν διπλὴν αὐτῆς
φύσιν τυγχάνουσα ἢ γαμικὴ ἔνωσις
εἶναι συγχρόνως καὶ ἔνωσις ἐνδόμυ-
χος, ὁλοκληρωτικὴ καὶ ἀκεραιότατη,
προσφέρουσα πλήρη τὴν συζευγνυ-
μένην εἰς τὸν συζευγνύμενον καὶ
πλήρη τὸν συζευγνύμενον εἰς τὴν
συζευγνυμένην, χωρὶς οὐδὲ ποσῶς
νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν παρεΐδυσιν τρίτου,
ὅστις ὡς πάσσαλος ἐνσφηνούμενος
θὰ ἐπροξένη ῥῆγμα εἰς τὸν δεσμόν.
Ἄλλαις λέξεσιν, ὁ ἄξιος τῆς κλήσεώς
του γάμος, ἀποστέργει ἕξ ἴσου καὶ
τὴν πολυγαμίαν καὶ τὴν πολυανδρί-
αν. Ἐν ἄρρεν συνάπτει πρὸς ἓν θῆλυ
καὶ ἓν θῆλυ πρὸς ἓν ἄρρεν. Ἡ ἀδιά-
σχιστος καὶ ἀδιαίρετος ἐνότης εἶναι
τὸ κύριον τοῦ Χριστιανικοῦ γάμου
χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, ὅστις τοι-

αὐτα νομοθετῶν, ἀπλούστατα ἐπι-
σφραγίζει ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις
ποθεῖ, ἐν τῇ ἀδόλφ αὐτῆς πηγῇ λάμ-
βανομένη. Ὅταν ὁ νέος καὶ ἡ νεᾶ-
νις, ἐν τῇ πλήρει ἀνθήσει αὐτῶν,
συναντώμενοι, δίδουν πρὸς ἀλλήλους
τὰς χεῖρας καὶ ἀνταλλάσσουν τὸν δα-
κτύλιον τοῦ ἄρραβῶνος, οὐδέτερος
αὐτῶν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν σέπτεται
ὅτι μόνον ἐν τεμάχιον τῆς καρδίας του
προσφέρει εἰς τὸν πεφιλημένον, ἐπι-
φυλάσσειν πάντα τὰ ἄλλα δι' ἄλλους.
Ἄλλὰ τοιαύτη ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν καὶ
ἡ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῷ Παρα-
δείσῳ τῶν ἀθῶων χρόνων τὸ χαρέ-
μιον ὑπῆρξεν ἄγνωστον. Εἰς Ἀδὰμ
εἶχε πλασθῆ διὰ μίαν Εὐάν, καὶ μία
Εὐά ὠκοδομήθη ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ
Ἀδὰμ δι' ἓνα Ἀδάμ. Ἐδέησε νὰ ἐ-
πέληθῃ ἀκολούθως ὁ χεῖμαρρος τῆς
ἁμαρτίας καὶ νὰ ἐξαπολυθῶσι ἀγα-
λιναγώγητοι αἱ χομηλαὶ τοῦ ἀνθρώ-
που ὀρμαί, διὰ νὰ προβάλῳσιν εἰς
τὸ μέσον (πρώτου δόντος τὸ παρά-
δειγμα τοῦ διγαμιστοῦ Λάμεχ), οἱ γυ-
ναϊκονῖται, ὅπισθεν τῶν δικτυωτῶν
τῶν ὁποίων ὡς κτήνη συνηγελάσθη-
σαν αἱ γυναῖκες, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν
τερατωδῶν φυλάκων τῆς ἀνδρικῆς
ζηλοτυπίας, οὔτινες οὔτε ἄνδρες ἦ-
σαν, οὔτε γυναῖκες, διότι ἀπώλεσαν
βιαιῶς τὸ γένος των. Καὶ ταῦτα πάν-
τα συνέβαινον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην,
ὡς εἶπεν ὁ Κύριος «*σκληροκαρδί-
αν*», ἀνεχομένου τοῦ Θεοῦ τὴν πο-
λυγαμίαν καὶ εἰς τὸν ἐκλεκτὸν ἔτι
λαόν Του, μέχρις ὅτου τὸ ἐνιαῖον τοῦ
γάμου καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἀγαπαί-

νιστοῦ θ' ἀνεστηλόνετο. Πόσον ὁ δε-
διχασμένος καὶ πολυγαμιστικὸς βίος
ἀντιστρατεύεται κατὰ τῆς οἰκογενει-
ακῆς εἰρήνης, τὴν ὁποίαν μεζηλοτυ-
πίας καὶ στοναχὰς μουσικὰς γεμίζει,
μαρτυροῦσιν μὲν τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα
ἐχύθησαν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Πα-
τριάρχου Ἰακώβ, μαρτυροῦσι δὲ οἱ
θρηνοὶ, οἵτινες ἀντήχησαν εἰς τὸν
οἶκον τοῦ Ἑλκανά, τοῦ ἀνδρὸς τῆς
Ἄνας καὶ τῆς Φεννάνας. Ἡ πολυ-
γαμία εἶναι τι ἀφύσιον. Ἀυτὴ ἡ
σωματικὴ φυὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἣς αἱ ἀ-
νάγκαι καὶ λειτουργίαι πεπερασμέ-
ναι, δεικνύει τὸ μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς
καὶ πολλῶν γυναικῶν δυσανάλογον.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῆς κατα-
πτώσεως, ἣν διὰ τῆς πολυγαμίας ὑ-
φίσταται ἡ γυνή, μὴ δικαιουμένη νὰ
σταθῇ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς
ἐπίπεδον, γενομένη μόνον ὀλίγων
ψυχῶν ἐκ τῆς ἀγάπης του, ἡ ὁποία
εἶναι ἀνάγκη νὰ μερισθῇ πολλαχῶς
διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τρεῖς, τέσσαρας,
πέντε ἢ καὶ περισσοτέρας συνεύχους
καὶ διαρκῶς θεωροῦσα ἑαυτὴν οὐχ
ὡς σύντροφον ἰσότιμον, ἀλλ' ὡς ὄρ-
γανον ὑπηρετικὸν τῶν ἀπολαύσεων
τοῦ ἀνδρὸς; Ἡ πολυγαμία οὖσα
ἐχθρὸς τῆς γυναικός, ἥτις τὸν θεμέ-
λιον τῆς οἰκογενείας ἀποτελεῖ, εἶναι
καὶ τῆς οἰκογενείας πολέμιος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΔΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

(F. B. Meyer)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου)

Ἡ κρίσιμος στιγμή τοῦ βίου τῆς
νεάνιδος εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν *κα-
λεῖται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν συζυγι-
κὸν βίον*.— Αὕτη πρέπει νὰ χρησι-
μεύσῃ ὡς τὸ ἀντικείμενον θερμῶν
καὶ ἐπιμόνων προσευχῶν.— Ἀδύ-
νατον ὁ Χριστός, ὅστις εἶναι Ἄδε-
φὸς ὑμῶν νὰ ἐπιτρέψῃ ὑμῖν νὰ ὑπο-
πέσητε εἰς σφάλμα, ἐὰν πράγματι ἠ-
θέλετε ἐμπιστευθεῖ ἑαυτὰς καθ' ὁλο-
κληρίαν εἰς Αὐτόν.— Ἀγαπητὴ Χρι-
στιανὴ ἀδελφή, εὐτυχήσασα ἐν τῷ

γάμφῳ της, μοι εἶπεν, ὅτι ὅτε ἦτο
νέα σὺδεμίαν παρέλειπε πρωτὴν χω-
ρὶς νὰ κλίνῃ τὸ γόνυ τῆς καρδίας
της πρὸς τὸν Κύριον καὶ ζητήσῃ παρὰ
τοῦ Σωτῆρός της νὰ ὑποδείξῃ αὐτῇ
τὸν μέλλοντα σύζυγόν της κατὰ τοι-
οῦτον τρόπον ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ ἀπατηθῇ.— Οὕτως ἐμπιστευ-
θεῖσα ἑαυτήν, διετηρεῖτο ἐν ἀπολύτῳ
εἰρήνῃ, ἀναμένουσα ἵνα ἔλθῃ ἡ εὐ-
τυχῆς ἐκείνη ὥρα.— Προσεύχου
ἐκτενωῶς καὶ συνεχῶς, ἀγαπηταί μου

ἀδελφαί, καὶ ἀφίνετε τὴν χεῖρα τοῦ οὐρανίου ἡμῶν Φίλου νὰ καταπαύῃ τοὺς ἀποτόμους τῶν καρδιῶν ὑμῶν παλμούς. «Ὁ πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ δώσει πνεῦμα ἀγαθὸν τοῖς αἰτοῦσιν αὐτὸν» (Λουκ. ια'. 13).

Μὴ ἐμπιστεύεσθε εἰς ἄνθρωπον τῶν ἐλαφρῶν ἀστεϊσμῶν, ὅστις οἰκείως φέρεται πρὸς πάσας τὰς γυναῖκας, ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὰς ὡς ἀθύσματα καὶ εἰς οὐδὲν λογίζεται τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἀξίαν, ἄνθρωπον ἐνὶ λόγῳ ἐπιπολαῖον καὶ ἐλαφροῦ χαρακτῆρος. — Οὐδέποτε οὐτεὶς θὰ παράσχῃ ὑμῖν τὴν εὐτυχίαν, ἣν προσδοκᾶτε καὶ ἐλπίζετε παρὰ συζύγου σας. — Καὶ δὲν εἶναι πραγματικὸν λυπηρὸν νὰ εἶναι τις ὑποχρεωμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν βίον μετὰ τῶν δυσκολιῶν καὶ δοκιμασιῶν του, τὸν θάνατον καὶ τὴν αἰωνιότητα, συνδεδεμένη μετὰ τινος τοιοῦτου χαρακτῆρος ἀνδρός ;

Μὴ δεσμεύητε ἐπίσης τὴν πίστιν ὑμῶν μετ' ἀνθρώπου ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου πρὸς ὑμᾶς εἴτε ὑπὸ ἔποψιν χαρακτῆρος, εἴτε ὑπὸ ἔποψιν ἀρχῶν. — Πρέπει ἀναγκάτως νὰ ὑπάρχῃ μετὰ ὑμῶν ὁμοιότης ἢ τοῦλάχιστον ἀναλογία τις ἐν ταῖς βλέψεσιν, ἵνα ὁ συζυγικὸς ὑμῶν βίος καταστῇ εὐτυχής.

Φυλαχθῆτε ἐπίσης ἀπὸ ἀνθρώπου, ὅστις ἤθελε κρύψει ὑμῖν τὸ παρελθόν του καὶ ὅστις δὲν ἤθελε δυνηθῆναι νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῇ ἔσωτερικὸν ἅγιον, ὅσονδήποτε ταπεινὸν καὶ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῆναι. — Εἶναι ἀ-

δύνατον νὰ λογισθῇ τις ὑπερβολικὸς, προκειμένου νὰ ἐξάρῃ τὴν σημασίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα, ἣν ἔχει ἐν τῷ γάμῳ ἢ γνῶσις τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς οἰκογενείας ἐκάστου ἐκ τῶν ὑποψηφίων. Ἐν μεγάλαις πόλεσιν οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι συναντιῶνται ὑπὸ συνθήκας καθιστώσας δυσχερῆ τὴν μεταξὺ αὐτῶν πραγματικὴν καὶ σοβαρὰν γνωριμίαν καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀπόλυτος εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωσθῇ τί εὐρίζεται καὶ κρύπτεται ὀπίσθεν τοῦ συμπαθοῦς προσώπου καὶ τῶν ἐπιχαρίτων βλεμματιῶν. — Εὐρίζκει τις ἀρὰ γε τὴν υἰείαν, τὴν ἀγνότητα, τὴν ἀξίαν, τὸν αὐτοσεβασμὸν ; **Σᾶς καθικετεύω καὶ σᾶς ἐξορκίζω, ἀγαπηταὶ νέαι φίλαι, μὴ φεισθῆτε κόπων, ἵνα βεβαιωθῆτε περὶ τούτων.**

Ἐάν τις θελήσῃ νὰ ἐλκύσῃ ὑμᾶς εἰς τόπον ἢ εἰς συναναστροφὴν, τὴν ὁποίαν δὲν θεωρεῖτε καλὴν· ἐὰν ἀκολουθῆ οὗτος κατὰ τὸ φαινόμενον τὰς θρησκευτικὰς παραγγελίας καὶ παρίσταται εἰς τὰς θρησκευτικὰς συναθροίσεις μόνον καὶ μόνον, ἵνα φανῇ εὐάρεστος εἰς ὑμᾶς· ἐὰν βιάξῃ ὑμᾶς νὰ συζητηθῆτε αὐτὸν ἵνα καταστῇ δῆθεν καὶ αὐτὸς εὐσεβής· ἐὰν δεικνύῃ τάσεις πρὸς ζηλοτυπίαν· ἐὰν ὀμιλῇ ἐλαφρῶς περὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν γυναικῶν, ὡς ἐνέπαιξεν· ἐὰν καταφρονῇ τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδιά, πάσῃ θυσίᾳ τότε σπεύσατε νὰ διακόψητε τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις, νὰ διαλύσῃτε πάντα δεσμόν καὶ ἐξαλείψῃτε ἀπὸ τῆς καρδίας σας πᾶσαν

ἐπίδρασιν,
 ἦν ἤρξατο νὰ
 ἐξισκῆ ἔφ'
 ὑμᾶς. — Ἐ-
 ἂν τοῦτο γί-
 νη ἀμέσως,
 δ αφεύγετε
 μὲν ὑμεῖς,
 ἀπαλλίττετε
 δὲ καὶ ἄλ-
 λους ἀπὸ ἀ-
 ναποφεύ-
 κτωνδαινῶν.

— Μὴ νομί-
 σητε ὅτι θὰ
 δυνηθῆτε νὰ
 καταστήσητε
 αὐτὸν καλή-
 τερον μετὰ
 τὸν γάμον.
 Ἡ παγκό-
 σμος πείρα
 διδάσκει ὅτι

Χριστιανὴ
 κόρη, ὑπαγ-
 δρευομένη ἐ-
 πὶ καταπα-
 τήσει τῶν τοῦ γάμου διατάξεων,
 καθ' ὅς γάμος δὲν δύναται νὰ ὑ-
 πάρξῃ εἰ μὴ μόνον «ἐν Κυρίῳ», (Α΄
 Κορίνθ. ζ'. 39) χάκει τὸν πρὸς αὐ-
 τὴν σεβασμὸν τοῦ συζύγου καὶ θυ-
 σιάζει ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ ἐγωϊσμοῦ
 τῆς τὴν εὐλογημένην παρουσίαν καὶ
 βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
 Ὡ! αἱ ἀθλιότητες ὧν μάρτυς ἐγενό-
 μην! αἱ ἄβυσσοι τῶν συμφορῶν, ἐν
 αἷς κατεποντίσθησαν ἡ καρδιά καὶ ὁ
 βίος ἑκατοντάδων γυναικῶν, προ-

Τὸ δὲ παιδίον ἠῤῥαξε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι πληρούμετον
 σοφίας, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό. (Λουκ. 2, 40).

ἦλθον ἐκ τοῦ ὅτι ἐπίστευσαν, ὅτι ἡ-
 δύνατο νὰ ἀντιστάσιν ἐκεῖ, ὅπου
 αἱ ἄλλαι ὑπέκνυψαν.

Βεβαιωθῆτε, ἂν ὁ ζητῶν ὑμᾶς νέ-
 ος φοβῆται τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντα
 ἄλλον· ἂν αἱ συνομιλίας του εἶνε ὑ-
 γιεῖς καὶ καθαραὶ. Ἄν δὲν φοβῆται
 νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τρυφερότητος περὶ
 τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του·
 καὶ ἂν ἐκτιμᾶται καὶ εἶνε σεβαστὸς
 ἐκεῖ, ὅπου ἐργάζεται. Ἄνθρωπος σο-
 βαρὸς, ὅποιος πρέπει νὰ εἶνε πᾶς σύ-

ζυγος οὐδέποτε θὰ ἐπιζητήσῃ γὰ πείσῃ ὑμᾶς γὰ ἐνεργήσῃτε ἀντιθέτως πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς σας· τὸναντίον θὰ ἐμπνεύσῃ ὑμῖν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ γὰ προσπαθῆτε πάντοτε γὰ καταστήτε ἀξία τῆς ἀγάπης του. Τὰ ἀνωτέρω δὲν εἶνε ἀνόητοι ὑπερβ. λαί, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντος συντρόφου σας, συντρόφου οὐχὶ ἐπὶ τινος μόνον μηνος, ἀλλ' ἐπὶ ἕτη ὀλόκληρα μέχρι τῶν ἀργυρῶν καὶ μέχρι τῶν χρυσῶν γάμων καὶ μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰωνιότητος.

Ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἔρωσ πρόκειται γὰ βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ. Τὸ ἄριστον τῶν θεμελιῶν διὰ διαρκῆ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν εἶνε μόνον ἀληθῆς καὶ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς καὶ ἐκτίμησις. Ἐὰν θέλητε ὁ οὐζυγὸς σας γὰ μένη πάντοτε πιστός, ἐμπνεύσατε αὐτῷ τόσον τώρα ὅσον καὶ ἀργότερον εἰλικρινῆ σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀγνότητα, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν χαρακτήρα σας. Ποσάκις ἀλγῶ τὴν καρδίαν, ὅταν βλέπω νεάνιδας ὑποκρινομένας καὶ μεταλλασσοῦσας τρόπον συμπεριφορᾶς μόνις ἤθελον εὐρεθῆ ἔν συναναστροφῇ μετὰ νέων ! Μόνοι τῶν δαίκνυνται σοβαρά, ἀξιοπρεπεῖς, ὀμιλοῦσαι μετὰ περισσῆς περισκεψῆς καὶ νοημοσύνης περὶ τῶν σκοπῶν, τῶν ἀσχολιῶν καὶ τῶν συμφερόντων τῶν. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ἤθελον συγαντηθῆ μετὰ τοῦ ἄλλου φύλου, καθίστανται ὅλως ἄλλοῖαι.

Αἱ γυναῖκες χάουσι τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνδρῶν καὶ κατ' ἄλλον τοῦπον, περὶ οὗ καίτοι πρέπει λίαν προσεκτικῶς καὶ συνομισασμένως γὰ ὀμιλήσω, ἔν τούτοις ὁμῶς φρονῶ ὅτι ὀφείλω γὰ κάμω λόγον. Ἀφοσιουμένη εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς ἀγαπώμενον, ἡ γυνὴ ἀισθάνεται ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆ γὰ τῷ ἀρνηθῆ ἴποτε. Φοβεῖται μὴπως κατασιῆ ὑποπτος ἢ σταθερότης καὶ τὸ βάθος τῆς ἀγάπης τῆς καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε ἰκανὴ γὰ ὑποχωρήσῃ εἰς πᾶσαν τοῦ πάθους ἀπαίτησιν, μὴ γνωρίζουσα γὰ διακρίνη μετὰ τῶν ἀπαιτήσεω τοῦ πάθους καὶ τῶν τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

† Ὁ Τράλλεων ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀἴριον Κυριακὴν 3 Ἰουλίου αἱ ἱεροκήρυκες τῆς θερηκευτικῆς ἀδελφότητος «Ἐθ-σεβείας» θὰ κηρύξουσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ ἰ. ναφ ἁγ. Τριάδος.

Ὁ ἔλλογ. κ. Κ. Φριλλίγγος π. μ. ἐν Καράκιῶ Μαγνησίας.

Ὁ ἔλλογ. κ. Π. Κατσιναβάκης ἐν τῷ ναφ ἁγ. Δημητρίου.

Ὁ ἔλλογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. ἐν τῷ ἰ. ναφ Μορτζκίου π. μ. ὄρ. 4 1)2 ἐν τῇ σχολῇ τοῦ ἁγ. Δημητρίου.

Ὁ ἔλλογ. κ. Ν. Γραΐνας (ὑπότροφος τῆς «Ἐθσεβείας») π. μ. ἐν τῷ ἰ. ναφ Σεβδινίου.

ΑΙ ΠΥΡΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Πόθεν ἔχει τὴν καταγωγὴν τὸ περιεργον καὶ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο ἔθιμον τῶν πυρῶν, τῶν ἀναπτομένων κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τὸ ὁποῖον μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τηρεῖται ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἀσχημίας καὶ ἀταξίας, ἀναξίας δι' ἀνθρώπους πεπολιτισμένους καὶ εὐγενεῖς, καὶ πολλῶν πολλὰς δυστυχημάτων αἴτιον γίνεται, πολλῶν μητέρων τὴν καρδίαν σπαράσσον ἢ τοῦλάχιστον πολλῶνιὰ πρόσωπα παραμορφοῦν; Ἐχει τοῦτο σχέσιν τινὰ μετὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου καὶ ἐν γένει μετὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως; ἐν τῷ ὀνόματι τῆς ὁποίας φαίνεται γινόμενον ὑπὸ τοῦ ἀμαθοῦς καὶ ἀπαιδεύτου ἡμῶν λαοῦ;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπευθύνει πρὸς ἑαυτὸν ὁ παρακολουθῶν τὰ γινόμενα κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς πρὸ ἡμερῶν ἑορτασθείσης ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τὰ ὁποῖα οὐ μόνον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ πᾶσα τοῦ ἄλλου χριστιανικοῦ κόσμου μετὰ τῆς αὐτῆς θρησκευτικῆς εὐλαβείας τηροῦνται ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Τὸ ἔθιμον δὲν εἶνε διόλου χριστιανικόν. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία

τοῦναντίον διὰ τῆς ἐν Τρούλλῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως (680 μ. Χ.) οἰκουμενικῆς Συνόδου αὐστηρότατα καταδικάζει αὐτό, ὑποβάλλουσα εἰς καθάρσεις μὲν ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος πάντα κληρικόν, ὅστις ἤθελε λάβει μέρος εἰς αὐτό, εἰς ἀφορισμὸν δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Εκκλησίας πάντα λαϊκὸν ἀνάπτοντα τὰ τοιαῦτα εἰδω' οὐλατρικῶς τὰ ὀνομάζει-πυρά.

Διὰ τὰ ἐννοήσωμεν τὰ κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἀναδράμωμεν εἰς ἐποχὴν πολὺ προγενεστέραν τῆς χριστιανικῆς εἰς τὰ ἐθιζόμενα κατὰ τὴν λατρείαν τοῦ Μολόχ, θεότητος Φοινικικῆς, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἠνάπτοντο πυραὶ ἐν τῇ φάραγι τῶν Κέδρων, νοτιανατολικά κειμένη τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Μολόχ ἦτο θεότης Φοινικικῆ, λατρευομένη ὑπὸ τῶν γειτορικῶν πρὸς τὴν Παλαιστίνην λαῶν τῶν Ἰμμαιτῶν καὶ Φοινίκων, ὡς ἡ Ἄστίαρτη τῶν Σιδονίων, καὶ ὁ Βάαλ τῶν Χανααναίων καὶ ἡ Χάμωσ τῶν Μωαβιτῶν. Εἰς τὴν προορηθείσαν φάραγα τῶν Κέδρων εὐρίσκετο ἐστημένον τὸ ἀγάλμα τοῦ Μολόχ κακότεχνον καὶ ἀκαλαίσθητον κατασκευῆσι ἀνθρώπων χειρῶν, πρὸ τοῦ ὁποίου ἠνάπτοντο ὑπερμεγέθεις πυραὶ, εἰς

ας—πρὸς τιμὴν τοῦ αἰμοχαροῦς θεοῦ—ἐρρίπτοντο ἀνὰ ἑκατοντάδας ἐκαστοί νεοὶ καὶ νέαι ὑπὸ τῶν ἐνθουσιωδῶν λατρευτῶν του. Ἐκεῖ εἰς τὴν σκυθρωπὴν ἐκείνην κοιλάδα τῆς Γεέγνης, ἀληθοῦς τοῦ κλαυθμοῦ καὶ τοῦ θανάτου κοιλάδας, εὔρον τὸν σκληρὸν θάνατον πολὺ περισσότερας ὑπάρξεις, παρ' ὅσας ἐφόνευσέ ποτε ὁ σκληρότερος πόλεμος ἢ ἐθέρισιν ἢ καταστρεπτικωτέρα πανώλης!

Ἀπὸ τῆς λατρείας τοῦ ψευδοθεοῦ τούτου ἀποτρέπει τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τοῦ Θεόπτου Μωϋσέως αὐτὸς ὁ Θεός, διατάσων ἵνα ἐξ ὀνόματος Ἐκείνου ἐξαγγείλῃ αὐτοῖς νὰ μὴ ἀφήνωσι τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τοὺς ἐνθουσιώδεις χοροὺς πέριξ τῶν πυρῶν τοῦ Μολὸχ καὶ νὰ πηδῶσιν ἄνωθεν αὐτῶν. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς ἀνωτέρας διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου πολλάκις ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς φρικώδεις τελετὰς τῆς λατρείας τοῦ Μολὸχ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἰδίᾳ τελείως ἐξέπεσαν εἰς τὴν λατρείαν αὐτοῦ ἀποσκιρτήσαντος τῆς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰούδα Μανασῆ. Κατὰ χιλιάδας προσήρχοντο τότε οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸ ἀκαλαίσθητον ἐκεῖνο ἀνθρώπινον ὁμοίωμα τῆς Γεέγνης καὶ προσέφερον εἰς τὸν Μολὸχ τὸν ἐπονεϊδιστον καὶ βάρβαρον φόρον τοῦ αἵματος, ρίπτοντες εἰς τὰ πυρά του ὅ,τι ὠραῖον καὶ ἀκμαῖον παρουσίαζεν ἢ Ἰουδαϊκὴ νεολαία!

Ἰδοὺ πόθεν ἔχει τὴν ἀρχὴν τὸ ἀ-

τόπως μετὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας συνδεθὲν παράλογον καὶ βάρβαρον τοῦτο ἔθιμον, τὸ ὁποῖον καὶ τὴν σήμερον πολλῶν καταστροφῶν αἷτιον γίνεται. Καὶ τὴν σήμερον ὅπως τότε διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Μολὸχ, ἀνάπτονται πυραὶ οὐρανομήκεις ἀναδιδουσαι φλόγας, ὑπὲρ τὰς ὁποίας ὑπερηδῶσι οἱ υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες ἡμῶν, πολλάκις δὲ καὶ πατέρες καὶ μητέρες, φέρουσιν καὶ τὰ τέκνα των ἐν ἀγκάλαις, μετὰ τὴν μωρὰν πίστιν ὅτι κάτικερδίζουσιν ἄγνωστον καὶ ἀπροσδιόριστον καὶ ἀπὸ κἄτι, εἰσίσης ἄγνωστον καὶ ἀπροσδιόριστον, καθαρίζονται.— Δεισιδαιμονία φρικώδης, ἢ ὁποία μαρτυρεῖ ὅτι μόνον τὸ ὄνομα φέρουσι οἱ πλείονες ἐξ ἡμῶν τοῦ Χριστιανοῦ, κατὰ δὲ τὴν γνῶσιν καὶ τὰ ἔργα εἰς τὴν αὐτὴν ἢ καὶ χεῖρονα τῶν εἰδωλολατρῶν εὐρίσκονται κατάστασιν. Διότι καὶ αἱ θυσίαι δὲν λείπουσιν εἰς τινὰ μέρος πρὸς τὸν ἄγνωστον πλέον τοῦτον Θεόν, ὃν ὅμως ἀγνοοῦντες λατρεύουσι, ὡς ἀνέγνωμεν κἄπου, μετὰ μόνην ταύτην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἀντὶ τῶν ἰδίων τέκνων σήμερον προσφέρονται πετεινοὶ πρὸ τῶν βωμῶν τούτων τοῦ Μολὸχ.

Ἡ μεγάλη διάδοσις τοῦ βαρβάρου τούτου ἐθίμου, καὶ μάλιστα παρὰ λαοῖς πολὺ διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν καταγωγὴν καὶ τὰς παραδόσεις, καταδεικνύει τὴν μεγίστην αὐτῶν ἀρχαιότητα. Περὶ αὐτοῦ μνησίαν ποιεῖται ἡ Ἁγία Γραφή, ὁ Ἕλληνας Πausanias, ὁ Ῥωμαῖος Ὁ-

βίδιος, ὁ Διονύσιος, ὁ Ἀλικαρνα-
σεὺς καὶ ἄλλοι. Ὅτι δὲ καὶ ἀργό-
τερον δὲν ἐξέλειπε μαρτυροῦσι
ὁ Κύριος ὁ Θεοδώρητος, ὁ ἅγιος Ἐ-
πιφάνιος τὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Τρούλ-
λω συνόδου καὶ οἱ Βυζαντινοὶ ἱστο-
ρικοὶ Ζωναράς, Βαλσαμῶν καὶ Μιχαήλ
ὁ Ψελλός.

Ἐπίσης δὲ καὶ εἰς πολλὰ μέρη
τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἰ-
δίᾳ καθολικοῦ κόσμου τὸ ἔθιμον
τοῦτο ὑφίσταται ἐν Γαλλίᾳ (*Moury*)
ἐν Ἀγγλίᾳ (*Stratt*), ἐν Ἰταλίᾳ (*La*

Mat mota), ἐν Ρωσίᾳ, Ἰσπανίᾳ καὶ
Γερμανίᾳ.

Ἄλλὰ νομίζομεν ὅτι καιρὸς εἶνε
νὰ ἐκλείψῃ ἐν ἔθιμον, τὸ ὅπριον ἀ-
σχημίζει τὸν κοινωνικὸν μας βίον.
(ὁ ἱεροκέρυκας, οἱ πνευματικοὶ πα-
τέρες καὶ διδάκαλοι, ἡ δημοσιογρα-
φία καὶ πάντες οἱ τεταγμένοι εἰς τὴν
διαπαιδαγώγησιν τῆς χριστιανικῆς
κοινωνίας, ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶσι
δραστηρίως πρὸς καθαρισμόν τοῦ
ἀγροῦ τοῦ Κυρίου ἐκ τῶν τοιούτων
ζιζανίων καὶ τριβόλων. Καὶ εἶνε,
Θεέ μου, τόσον πολλά!

ΠΕΡ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΩΝ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Ἡ διανομὴ βοηθημάτων εἰς τὰς
πτωχὰς οἰκογενείας ὑπὸ ἄλλων ἐ-
ταιρειῶν γινομένη, εἶναι ἐπίσης ὡ-
ραία, διότι ἀφήνει τοὺς οἰκογενειάρ-
χας μεταξὺ τῶν μετῶν τῆς οἰκογε-
νείας νὰ φροντίζωσι περὶ τῶν τέκνων
των. Διὰ τῶν μέσων τούτων οἱ οἰ-
κογενειακοὶ δεσμοὶ συσφίγγονται πε-
ρισσότερον, τὰ δὲ τέκνα καὶ οἱ γονεῖς
μνησθάνουσι νὰ ἐκτελῶσι τὰ καθή-
κοντα αὐτῶν ἅτινα ἢ φύσις καὶ ἢ
θηρησκία τοῖς ἐπιβάλλει. Ὑπάρχου-
σιν ἄλλα φιλανθρωπικὰ καθιδρύμα-
τα ἰδίως διὰ τοὺς τυφλοὺς ἅτινα σκο-
πὸν ἔχουσι νὰ μορφώσωσι τὰ δυ-
στυχῆ ταῦτα πλάσματα καὶ χορηγή-
σωσι καὶ αὐτοῖς τὰ μέσα ὅπως κερ-

δίξωσιν ἐντίμως τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ
τῆς ἐργασίας των. Δυστυχῶς παρ' ἡ-
μῖν οὐδὲν φιλανθρωπικὸν καθιδρυ-
μα διὰ τοὺς τυφλοὺς ὑπάρχει, τελευ-
ταίως ὅμως ἐγένετο λόγος ὅπως συ-
στηθῆ ἓν τοιοῦτον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὸ πρῶτον καθιδρυμα διὰ τοὺς
τυφλοὺς ἰδρύθη περὶ τὰ τέλη τοῦ
18ου αἰῶνος. Εἰς ταπεινὸς διδάσκα-
λος Βαλεντίος Χάουη καλούμενος,
συνέλαβε πρῶτος τὴν ἰδέαν νὰ βελ-
τιώσῃ τὴν θλιβερὰν τύχην τῶν ἀτυ-
χῶν τούτων καὶ ἐφήρμοσε τὴν μέ-
θοδόν του ἐπὶ ἐνὸς πτωχοῦ ἐπαίτου
τὸν ὁποῖον συνήγησεν εἰς τὴν θύ-
ραν ναοῦ τινος ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ δο-
κιμὴ αὕτη ἐπέτυχε πληρέστατα ἀντι-

καταστήσας ὅθεν τὴν ὄρασιν διὰ τῆς ἀφῆς, κατώρθωσεν ὁ τυφλὸς τὰ ἀναγνώσκη διὰ τῶν δακτύλων αὐτοῦ τοὺς ἐξέχοντας ἐν τῷ ἀναγνωστικῷ αὐτοῦ χαρακτῆρας τόσον ταλέως, ὅσον καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ὁράσεως. Σήμερον τὰ τυφλοδιδασκαλεῖα ἀποδίδουσιν εἰς τὴν κοινωνίαν μαθητὰς ἀρκετὰ ἐγγραμμάτους καὶ μεμορφωμένους ἠθικῶς καὶ διανοητικῶς. Ἐπὶ πλέον πάντες οἱ τυφλοὶ ἐν τοῖς φιλανθρωπικοῖς τούτοις καθιδρυμάσι μανθάνουσι καὶ βιοποριστικόν τι ἔργον καὶ ἰδίως τὴν μουσικὴν, δι' οὗ τὰ δύνανται τὰ ζήσωσιν ἐργαζόμενοι. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν οἱ κωφάλαλοι ἐθεωροῦντο ὡς ἄνικανοὶ καὶ ἡλίθιοι καὶ ὅμως ἡ φιλανθρωπία καὶ ὁ ζῆλος ἱερῶς τινὸς Δελεπέ κалуμένου ἐβελτίωσε τὴν τύχην αὐτῶν καὶ σήμερον συγκινοῦσιν οὗτοι τὴν κοινωνίαν διὰ τὰς προόδους αὐτῶν εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας. Ὁ ἱερεὺς οὗτος κατέγεινε μετὰ τήσεως ἀφοσιώσεως ὅσης οὐδεὶς ποτε ἐν τῷ κόσμῳ. «Δωρεὰν ἔλαβον, ἔλεγε, τὸ δῶρον τῆς διανοίας καὶ δωρεὰν ὀφείλω τὰ μεταδώσω αὐτό».

Ἐτερος ἐνάρετος κληρικὸς ὁ Βεγκέντιος δὲ Παῦλος ὑπῆρξεν ὁ προστάτης τῶν ἐκθέτων. Ὁ ἀγαθὸς κατὰ πάντα οὗτος ἱερεὺς περιήρχετο νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν μέσῳ δριμέρος χειμῶνος τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων ἀναζητῶν τὰ δυστυχῆ ταῦτα καὶ καταδεδικασμένα ὑπὸ τῆς τύχης των πλάσματα, περισυνέλεγε καὶ ἔσωζεν ἀπὸ τὰ στόματα πολλῶν τῶν κυνῶν

φέρων δὲ αὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν του ἀνέτρεφεν ὡς ἴδια τέκνα. Οὗτος πρῶτος ἴδρυσεν τὸ πρῶτον ἐκθετοκομῆιον, τὸ ὁποῖον κατόπιν υἰοθέτησεν ἡ κυβέρνησις χορηγήσασα διαρκῶς πόρους ὅπως συντηρηθῆ. Τέλος ἄλλαι ἐταιρεῖαι ἀνέλαβον τὴν ἀλληλοβοήθειαν τῶν ἐργατῶν, τὰ ταμειυτήρια διὰ τὸ γῆρας ἤτοι ταμεία εἰς τὰ ὁποῖα καταθέτων τις ἀσήμαντόν τι ποσὸν χρημάτων κατ' ἔτος ἐξασφαλίζει τακτικόν τι εἰσόδημα διὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ.

Ἐν Εὐρώπῃ τόσον προώδευσε τὸ αἶσθημα τῆς ἀλληλοβοηθείας, ὥστε σπανίως τίμιός τις καὶ καλὸς πολίτης δυσινεῖ. Ἡ πρὸς τοὺς ὁμοίους ἀγάπη ἐπεξετάθη ἀκολούθως καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ ζῶα καὶ ὑπάρχουσιν ἤδη εἰς πάντα τὰ πεπολιτισμένα μέρη φιλόζωικα καλούμενα ἐταιρεῖαι, σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ προστασία καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ζῶων κατὰ τῶν βαρβάρων καὶ τυραννικῶν ἀνθρώπων.

A. K.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους συνδρομητὰς τοῦ Ἱ. Πολυκάρπου δὲν ἀποστέλλεται ὁ πρῶτος ἀριθμὸς αὐτοῦ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐξητηθῆ. Ζητοῦντες συγγνώμην διὰ τὴν προσωρινὴν ταύτην παράλειψιν, διαβεβαιούμεν αὐτοὺς ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀριθμὸς θὰ τοῖς ἀποσταλῆ εὐθύς μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν αὐτοῦ, γεννησομένην προσεχῶς.

**Η ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΝΑΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ**

«*Ἄνδρες ἀδελφοί, εἰ ἔστι λόγος ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς τὸν λαόν, λέγετε.*»
(Πράξ. ιγ', 15).
«*Πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε.*» (Θεσσ. β', 1).

ΗΜΕΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Παρασκευή 15 Ἀπριλίου 1911).

Μετὰ τὴν ὥραν καὶ ἐμβριθῆ «περὶ προσευχῆς» ἀγόρευσι τοῦ *Dr Bosworth* ἀνεγνώσθησαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα Σουηδοῦ τινος πρίγκηπος καὶ βασιλέως τινὸς Ἰάπωνος, ὑπουργοῦ τῶν ταχυδρομείων, τοῦ Χριστιανικοῦ Συλλόγου τῶν νέων τῆς Σόφιας, τῆς ἐν Θεσσαλονικίᾳ Ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς, τοῦ ἐν Ἀγιάτιν Χριστιανικοῦ Συλλόγου καὶ ἐπιστολαὶ ἐκ Πορτογαλλίας, Γενεύης, Νέας Ὑόρκης, Ἰνδιῶν, Πετροπόλεως, Κινέζων τινῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Χριστιανῶν καὶ ἄλλων Συλλόγων καὶ ἰδιωτῶν.

Ἐγγίζοντος δὲ τοῦ τέλους τοῦ Συνεδρίου, ἐκφράζεται ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ἀντιπροσώπων πρὸς τοὺς ἐργαζομένους, ὅπως τὸ συνέδριον συνέβη ἐν Κων)πόλει καὶ ἰδίως πρὸς τὰς Διοικητικὰς ἀρχὰς τῆς Ροβερτείου Σχολῆς, τῆς τόσο προφρονῶς καὶ εὐγενῶς φιλοξενήσασθαι τοὺς συναλθόντας καὶ κοινῆ πρὸς τὸν Ὑψιστὸν ἀναπέμπεται προσευχὴ ὑπὲρ τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῇ οἰκούντων διαφόρων λαῶν.

Μετὰ δὲ ταῦτα λαθὼν τὴν λόγον ὁ τοῦ Συνεδρίου πρόεδρος *Dr Fries* ὠμίλησε μετὰ βραχείαν κατανοητικὴν προσευχὴν ἐπὶ τοῦ θέματος: «*Συναίθεθις τῆς πραγματικότητος τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.*»

Οἱ Ἀπόστολοι, εἶπεν, ἐγνώρισαν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς, ἀλλὰ λίαν ἀτελῶς διότι περιέμενον αὐτὸν ὡς βασιλέα· ἐξηκολούθουν ἔχοντες στενήν περὶ Αὐτοῦ ἀντιλήψιν καὶ ὄντες φίλαυτοι καὶ σαρκικοί· ἡ ὄρασις τῶν περιωρίζετο μόνον εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἔθνους αὐτῶν καὶ ἀνέμενον διὰ τοῦτο βασιλείαν Ἰουδαϊκὴν καὶ οὐχὶ παγκόσμιον, ὡς δεῖνυται ἐκ

τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου, ὅπως ἐπιτραπῆ αὐτοῖς νὰ καθύσαιν ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν Αὐτοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ Του καὶ ἐκ τῆς ἐρωτήσεως τῶν μαθητῶν «Κύριε, εἰ ἐν τῇ χρόνῳ τούτῃ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰσραὴλ» (πράξ. α', 6). Ἐἶχον λοιπὸν οὗτοι ἀνάγκην τοῦ Πνεύματος οὐ μόνον πρὸς παρηγορίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἵνα ἐνώση αὐτοὺς εἰς Ἐκκλησίαν καὶ δι' ἀποστολὴν παγκόσμιον. «Καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες», εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, «ἐντε Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». (Πράξ. α', 8).

Ἐχομεν ἄρα ἡμεῖς τὴν αὐτὴν ἀνάγκην; Δυναμέθα καὶ ἡμεῖς νὰ λάβωμεν ἐμαῶς τὸ Πνεῦμα; Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐρώτησιν ἡ κρίσις ἢ χρησιμότης ἡμῶν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοῦ ἁγ. Πνεύματος δυνάμεως. Ἐρωτῶ λοιπὸν ἑκαστὸν ἐξ ὑμῶν: Ἐχθεις συναίσθησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς πραγματικοῦ; Εἶνε ὁδοὺς διὰ σὲ οὐχὶ ἰδέα θεολογικὴ, ἀλλὰ ζῶν πρόσωπον καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἱστορικόν; Εἶνε διὰ σὲ ὁ Σταυρὸς ἀπλῶς ἡρωϊσμός καὶ ἡ Ἀνάστασις μῦθος; Ἐὰν δύνασαι νὰ ἀπαντήσῃς Χριστιανοπρεπῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, τότε ἡ γίνῃς μάρτυς Αὐτοῦ. Ὅπου μάρτυς λέγεται ὁ μαρτυρῶν περὶ γεγονότων, τὰ ἵποτα γνωρίζει διὰ προσωπικῆς Αὐτοῦ ἀντιλήψεως. «Ἐὰν μὴ τις γεννηθῆ ἄνωθεν, οὐ δύναται εἶδαι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». (Ἰωάν. 3, 3). «Ὅσοις δύναται εἶπαι Κύριον Ἰησοῦν, εἰμὴ διὰ Πνεύματος ἁγίου».

Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ τῆς βασιλείας τῶν ὀλιτωκῶν δεξιαῶν εἶνε δυνατόν τις νὰ δεχθῇ τὸ Πνεῦμα καὶ νὰ ζῆ κατ' Αὐτό; Ἀ-

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο ΣΙΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΚΑΡΟΙ
† Ο ΤΡΑΛΛΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνη Γρ. ἀργ. 24
» ταῖς ἐπαρχίαις » 30
» τῆ ἐξωτερικῆ φρ. χρ. 7
Ἐκαστον τεύχος μεταλ. 2

Διευθυντής: Π. ΠΑΠΑΔΗΜΟΥ

Ἐπαύθουος: Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΗΣ

παντῶμεν ἀδιστακτικῶς, ὅτι παρὰ τῆ Θεῶ τὰ πάντα δυνατὰ καὶ ἐπειδὴ τοῦτο εἶς τοῦ Θεοῦ θέλημα, θὰ καταστῇ ἡμῖν δυνατὴ ἢ ἀπόκτησις Αὐτοῦ, καίτοι ποικίλας ἔχομεν γὰ δοκιμάσωμεν δυσκολίας καὶ πικρίας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ ἐκλέξις καὶ δεχθεῖς τὸν Χριστὸν ὡς βασιλέα τῆς καρδίας του κηρύττει τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ κόσμου οὗτου. Ὅ,τι εἶδον γενόμενον πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν *Princeton* τῆς Ἀμερικῆς ἐπὶ τοῦ πρώτου τότε ἐκαὶ κατασκευαθέντος ὀγκώδους ἠλεκτρομαγνήτου, ὅστις ἐνήργει: τότε μόνον ὅταν διήρχετο περίεξ αὐτοῦ τὸ ἠλεκτρικὸν βέδμα, τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ παρὰ ταῖς Χριστιανούς, οἵτινες τότε μόνον δύνανται γὰ κατανικήσωσι τὰς δυσκολίας, γὰ λύσωσι τὰ προσωριζόμενα προβλήματα καὶ γὰ ἐργασθῶσι θεοφιλῶς, ὅταν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον πληρῇ τὰς καρδίας αὐτῶν.

Ζήτησον λοιπὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη γὰ ἀναμείνεις, ἀλλὰ λάβε αὐτὸ διὰ τῆς πίστεως· ἀναίξον τὴν καρδίαν σου ἵνα ἐπιληθῶς Αὐτοῦ καὶ καθ' ἡμέραν λάμβανῃς ἐκ νέου καὶ θὰ οὐξάνης καὶ θὰ κραταῖωσιν ἐν τῇ ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ ταῦτα λαθὼν τὸν λόγον κατὰ γενικὴν τῶν συνεδριαζόντων ἐπιθυμίαν ὁ κ. *John Mott*, ἐπλεξε λαμπρὸν ἐγκωμίου στέφανον διὰ τὸ συνέδριον, ἀνέπτυξε τὰς ἐξ αὐτοῦ μελλούσας γὰ προκύψωσιν ὠφελείας καὶ προέτρψε πάντας, ὅπως ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς κτιρίδας τῶν ἠνωσιν Ἀποστόλων καὶ κήρυκες τῆς Χριστιανικῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος καὶ διδάξωσι πάντας, ὅτι κ θῆκον ἔχουσιν ἱερόν γὰ ἐργασθῶσι πρὸς πικράτησιν ἐν τῇ κόσμῳ τῶν τοῦ Κυρίου διδασκαλιῶν, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ εὐημερία ὅλης τῆς Οἰκουμένης.

Κοινῆς εἶτα γενομένης προσευχῆς, ἐκηρύχθη ἡ ληΐς τῆς ἐνάτης συνεδρίας τοῦ

Παγκοσμίου Συλλόγου τῶν Χριστιανῶν σπουδαστῶν.

Οἱ φίλοι τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» ἀναγνώσται, ὅσοι ἐπιμελῶς παρηκολούθησαν τὴν σύντομον ταύτην τῶν κατὰ τὸ Συνέδριον γενομένων καὶ παπραγμένων περιγραφῆν, πέποιθα, ὅτι πρὸς ταῖς ἄλλαις πνευματικαῖς ὠφελείαις θὰ ἐκαρπώθησαν καὶ ταύτην τὴν καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν σπουδαιότεραν, ὅτι ἂν ὑπάρχωσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ σκότους διδασκαλοὶ καὶ τοῦ ψεύδους ὑπερασπισταί, ὑπάρχουσιν ὄμοι πολλῶν πλείονες καὶ σεβαστώτεροι τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς ὑπέρμαχοι, οἵτινες μετὰ ζήλου Χριστιανικοῦ καὶ ἀκαμάτου ἐνεργείας καὶ θεοφιλῶν προσπαθειῶν σαγγνεύουσι τοὺς λαοὺς ἐν τῇ σαγήνῃ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ ἐμπνέουσιν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὴν ἀγάπην «δι' ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα», δι' ὅσα εἰς τὴν ἀρετὴν στηρίζουσι καὶ τὸν ἔπαινον τῶν τῶ ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ προσκαλοῦσιν. (Φιλιπ. δ', 8).

Εἶθε δέ, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου ἡμέρας καὶ νυκτός, μελετῶντες καὶ τὸ θέλημα Αὐτοῦ πράττοντες γὰ κατανιήσωμεν πάντας εἰς τὴν «πλατεῖαν» ἐκείνην, ἣν τὸ ἱερόν τῆς Ἀποκαλύψεως βιβλίον περιγράφει καὶ ἐν ἣ «ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἔσται καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν Αὐτῷ καὶ ὀψονται τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων Αὐτῶν. Καὶ οὐδὲ οὐκ ἔσται ἔτι, καὶ οὐ χρεῖα λύχνου καὶ φωτός ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτίζει Αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων» (Ἀποκ. κβ', 3 5), Ἀμήν!

† Ὁ Τράλλεων ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.